

SAHLSTEDT, MAGNUS

En gamal menniskas andeliga ungdom,
eller nya lif och lefnad. Thet är,
christelig predikan wid kyrcko-herdens
i Torszång, i lifstiden ... Johan Sebenii,
nu ewinnerligen salig, christlofliga
jorda-färd

(Nyström
1738

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
  - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
  - *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
  - *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

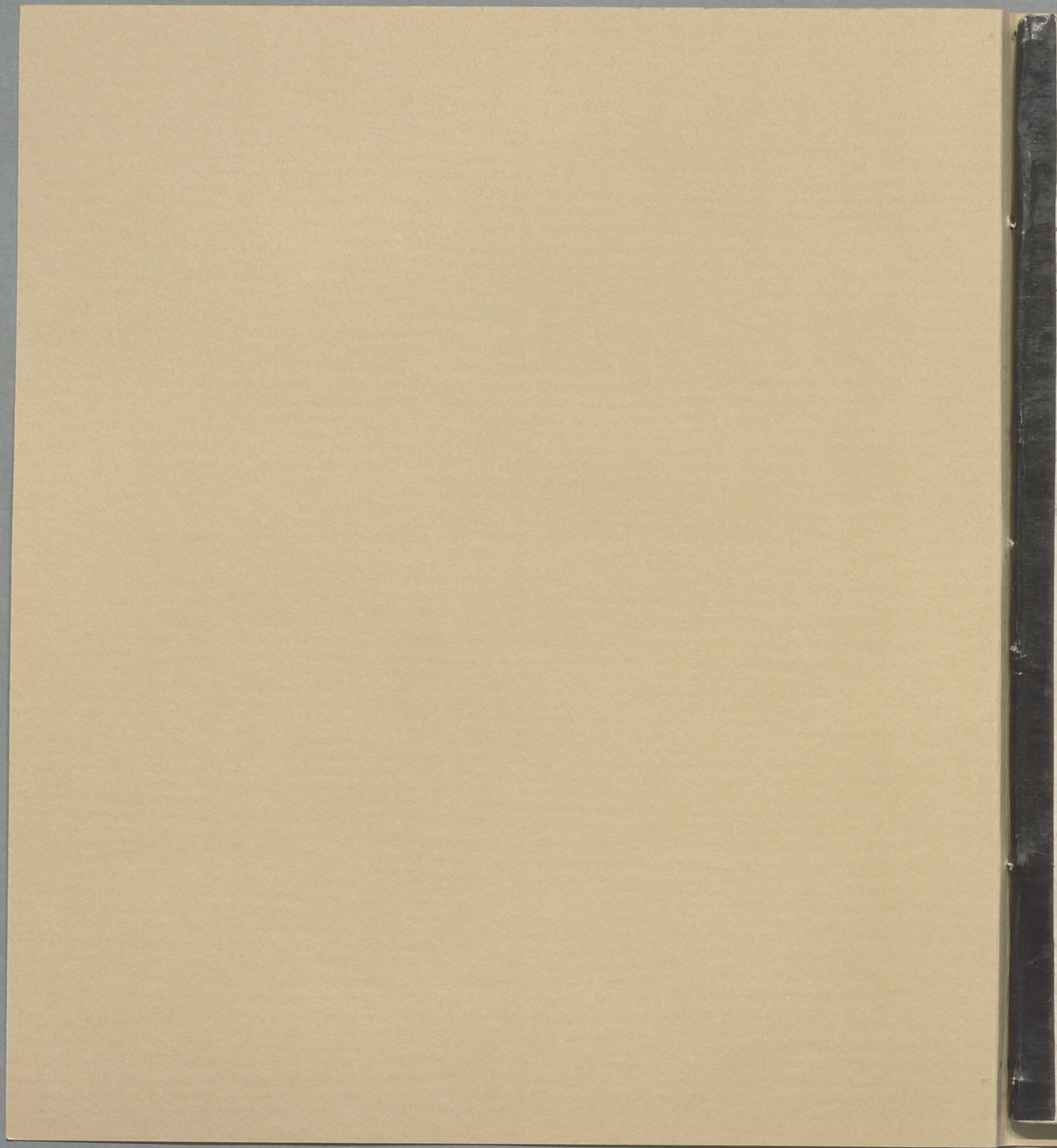
- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

SEBENIUS, J.
Ex. A

St Paul
Likhred
Fare 1900
1700-1829

EX. A

Likwid.
Förel 1900.
1700-1829

I Herrens Namn!

En gammal Kenniskas andeliga Eng-
dom, eller nya Lif och Lesnad.

Det är,

Christelig Kreditan

Wid Kyrko-Herdens i Torång,

I Lifstiden

Ahremördige och Berömlige Seniores,

Serr JOHAN
SEBENII,

Nu ewinnerligen Salig,

Christlofliga Wörda-färd,

Som i flera Sorge-husets hederliga Anförwarters, samt ut-
och insöckens Förnäma Gynnares och Wäppers biwistande och närwaru
förfordrades, på Helga Tre-Enighets Söndagen den
5 Junii, Åhr 1737;

Hällen under then ordenteliga Högmäsko-Gudstiensten, i Torångs Kyr-
ka, samt på then Saliga Aflednas närmesta Anhörigas åstundan och anmodan,
i pennan å nyonne fattad och til tryckande utgifwen

Åf

MAGNUS SAHLSTEDT,

Probst och Kyrkoherde i Stora Luna.

STOCKHOLM, tryckt hos Peter Jör. Nyström, 1738.

Handwritten text at the top of the page, likely a title or header, appearing as bleed-through from the reverse side.

Second line of handwritten text, also appearing as bleed-through from the reverse side.

SEBASTIANUS
Johann

MAGNUS
Handwritten text below the name, possibly a title or address, appearing as bleed-through.

Handwritten text at the bottom of the page, possibly a date or location, appearing as bleed-through.

Sörberedelse = Bönestuck.

S Heliga Tre-Eenhets, En sanner GUD i ewig: N:o 349.
het: Gud Fader, Son och Helge And, Sidre v. 1.
och i dag ett godt bistånd! Fader wår 2c.

Texte-orden,

Endels Högtids och Söndags Evangelium af HErrans Jesu egen munn i Johannes Evangelistens 3 Capitel, v. 1. = = 16. Endels Evangeliska Prophetens Esaiæ utsägo, i samma HErrans eget namn, af Capitlet 46. v. 4, så lydande:

JA! jag skal bära eder in til äldren och in til thes i gråwarden: Jag skal giörat: Jag skal uplysta och bära och hielpa.

GUD ware lof för sitt helga saliggörande ord. Gud förlåne oss sins Andas nåd at rätt förstå Hans ord, sins Andas nåd, at rätta vårt lesverne therefter, på thet wi för tid och ewighet, måtte sella och saliga förblifwa, Amen!

Intråde.

Joh. 3: 4.

Uru kan en Menniska födas när hon är gammal? En sådana fråga af förnuftet ursprung och för förnuftet ouplöslig: Men en fråga af tron besvarlig, så ock i trona rethligen och fullteligen utgjord, sinne wi af en spitzig Naturalists hierna wara utkrupen, så ock af hans munn framförd, men af Gudz egen Andas Handskrifware och Werktyg, antecknader, i närwarande Ewangeliu början och thes fierde vers. Frågan är af förnuftet, både thet sig self lemnada så ock tillika gensägiande och ey vader tro nes lydna tillsånga tagna förnuftet, är sprungen. Zy så af Herranom Jesu, för then i Capitlets början omförmålta Nicodemo, war wordet sagt och intygat: Sannerliga sannerliga säger jag dig: utan en blifwer född på nytt, kan han icke se Gudz rike: (thermed, i selfwa början, thenna swulstiga Phariseus både gåsande inbillning om thes redan innehafda fullkomlighet så ock ogrundada förslag om sählig hetens lätthet, på thet kräftigaste angripes och förswagas). Så, säger man göres ett sådant frågemåls inkast: Huru skal ic. Frågan är ock med allone för förnuftet ouplöslig. Zy then talar om en menniska, en til manna-ålder, wäxt och storlek kommen menniska. Then talar om en menniska som är gammal: Thet är ey allenast barna- och yngdoms åldren til rygga läggande, utan ock wäl i mo-

i mogen ålder och lefnads måtthet framgången. Then talar om födas: tillförstående på naturligt wis som följande orden thet förklara: **I**ke kan hon på nytt gå i sinns moders lif och födas? Här af blir samma fråga, för förnuftet, som wid en naturlig ogörlig omögelighet nödwändigt stud-sar och twärstadsnar, aldeles både outgrundelig och ouplöslig. Men samma fråga är dock af tro-ra och tronens lärdom ganska lätt beswarlig. Så som then ther anwisar både sielfwa saken, at thet gifwes en andelig ny födelse, som menniskan, ja ock then upväxta och til ålders komna menniskan kan och bde lifsom förnygra, förnya och förändra. Anwisar ock sedan sättet, at samma andeliga nya födelse wäl är aldeles osynlig och för alla ut-wärtens sinnen ordnlig, men dock i all sanning så werckelig och til thet menniskliga hiertat och sinnet så lämpelig och eftertryckelig, at then lidhliga och oandeliga, som Evangeliska Texten v. 6. anwisar, eller andeligen döda menniskan uplifwar och til life befordrar; then andeligen lefwande blefna med nya lifskrafter utrustar, så ock then i Guds och Christi kraft, genom tron lefwande, til ewigt lif förfor-drar. Thermed och ther af blir ock frågan ganska räthligen och fullteligen utredder och utgördet. Som then ock wid närwarande tilfälle af Evan-geliska och Prophetiska Texte- emnen tillsamman-håldna, gifwer oss anledning, i en gudelig andacht at betrakta:

En gammal förnygder eller på nytt född och lefwande menniska:

Swarwid närmare kommer at behiertas Trägghanda:

- I. Swad then samma i sin nya födelse får och bekommer: Nemligen ett nytt lif:
- II. Swad then samma wid sin nya födelse winner och åtniuter: Nemligen nya lefnadz krafter:
- III. Swad ånteligen then samma af sin nya födelse har at wänta och förmoda: Nemligen sins lefnads slut, til ett nytt, saligt och ewinnerligt lif.

N:o 181 v. 3. Tu helge eld hängnelig tröst, ===== och så genom döden til lifwet gå. Ja

190. v. 3. O helge And gif oss tin nåd, At wi aldrig gå af titt råd: Wärdes at wara vårt bistånd, Gud Fader Son och then helige And. O! HErrre hielp! O! HErrre låt wäl gå. Amen!

Pf. Dav.
118: 24.

Afhandling.

SA stanar då nu i HErrans namn och fruchtan, wår Betrachtelse, thet är gudelig högtids och tillika sorg=andacht, på en gammal förnygder, på nytt född och lefwande menniska. Therwid och närmare kommer at behier-

hiertas: Swad en sådan i sin nya födelse vinn-
får och bekommer, hwilket ock i Betrachtelsen
blir och är

I. Thet första: Thet som i utkastet redan är
nämt beswaradt och namngiswitt för ett nytt lif.
Thet är som i Texte-orden yttermera innehålles
och theraf jemwål förklarad. Och thet (A) dels af
Evangeliska Texten. Såsom i hwilken wi endels
finne sielfwa saken tydeligen nämnd, så ock endels
af theß närmesta följd beskrifwen.

1. Saken, som är ett nytt lif, nämnes med
en ny födelse eller som thet ock jämwål närmare
heter, en födelse åfwan efter v. 3. Med en fö-
delse af Andanom v. 5. Theraf til wårt upsåt när-
mare märkes. I gemen, at med ett sådant på
nytt och andeligt födande måtte ofelbart betecknas,
wål ey någor wäsentelig warelses frambringande,
doch en ganska werkelig then gamla och tidliga
ja then döda menniskans förändring, förwandling,
uphielpande och förbättring. Hwilket ock i theß
närmesta Concept och begrepp ey annat kan sägja
och innebära änn en befordran til lifs och theraf föl-
jande befrielse ifrån en andelig död. Man säger
befordran till lifs, som i egentelig och närmesta
mening, efter Skriften, är thet samma som up-
lifwas och lefwande göras. Hwilken befordran
till lifs eller lefwande gör: och blifwande ta ena
mennisko tillfaller, när hon både af naturen, i syn-
den död, lif som med trones lifs-frö åfwan efter be-
gäfs

gåfwas, så ock igenom ondsko och wanart i synda-
 död förfallen, til sin fullgoda omvändelse förän-
 låtes. Then första af Gud bestyrda omvändelsen,
 åt minsto hos till ålders komna menniskor medgifwes
 böra, och skola gå förut; så wida then innebår
 krafter förlånande til ånger och ruelle, hwilket he-
 ter få en styng i hiertat Apost. G. 2: 37. Men
 så, at lifgidrelsen, som medförer krafter begåfwan-
 de til at tro, hwilket heter låta hielpa sig, i-
 bid. y. 40. med then samma ofelbart och jemwål
 omedelbart är förbunden. Thetta sammanband
 gör jämwål at omvändelsen, så wida then betek-
 nar en öfvergång från döden til lifwet, hwarom
 Apostelen Johannes talar i Epistelens 3: 14, så ock
 betecknar en stötning ifrån synds och döds til tronens
 stånd, med nya födelsen både sammanlöper och för
 then samma är lika gellande. Then är altså som
 menniskian til lifs befordrar och tillika ifrån an-
 delig död befriar. Hwarföre wi ock annärka i
 synnerhet.

Alt som man sade en andelig död wara af na-
 turen, theri wi alle allgement liksom ärom diupt
 in- och nedsänkte; så är ock then then första som
 af nya födelsen ordenteligen liksom häfwes och hiel-
 pes. Hwilket med Guds Andas egen ords witt-
 nesbörd står at besannas, när thet säges: at så
 Colloff. 2: 12, 13. wi wore döda i synderna och i wårt kötz för-
 hud, (thet är ofelbart en beskrifning af wårt na-
 turs tillstånd) hafwer Gud, som NB werkar tron,
 gjort oss, med (intet i som hörer til syndaförlä-
 telsen, utan med) Christo lefwande. Thet är
 som

som änn yttermera af ett annat mächta dyrbart
 och gellande vittnesbörd besyrkes; när thet heter:
Gud som är rik i barmhertigheten för sin sto- Eph. 2: 4,
ra kärlek skuld, thår han oss med älskat haf- 5, 6.
wer; Then tid wi ännu döde worom i syn-
derna (som åter måtte vara vårt natur's tillstånd)
hafwer han oss samt NB. med Christo gjort
leswande. Och hafwer samt med honom up-
wäckt oss (sedan wi till lifes kommit, af synda-
summen, i en fullständig omvändelse upgwickat)
och samt med honom satt oss i thet himmel-
sta wäsendet, (genom synda-förfoning och nåde-
nes förening) i Christo Jesu. En annor död
 af synda-wanart, en menniska åkommen är then,
 som i en alfwara omvändelse och bättring, af nya
 födelsens nåd, brytes och betages. Hwarom
 then ena ganska märckwårda then förlorade So-
 nens Faders intygan nog gellande vittnesbörd är;
 såsom twenne resor uprepad; **Si thenna mitt** Luc. 15: 24:
Son war död och hafwer fått lif igen; och 32.
åter: thenne tin broder war död och fick lif
igen, och är altså lifsom å nyone eller som Apo-
stelen thet säger åter (Gall. 4: 19.) födder: Han
war borttappat (utom omvändelsen både bort-
kommen och förlorad) och är (under sitt besinnau-
de v. 17. upståndent, hemgående och ånger- och trö-
stefulla till sögo fallande v. 13. 19. thet är, fullseliga
bättring) igen summen. Si thet war angående
saken, som nämnes, med ny födelse, ett nytt lif.

2. Therpå achttes sakens beskrifning af thes
 närmeffa fölgd. Thet heter i Evangeliska Texten

ingå i Guds rike. När med Guds eller som Herren Jesus thet oftast nämner, himmel: ja himlarnas rike ey annat kan förstås, änn Guds Guddommeliga och tillika Himmelska nådes anstalt om tids och ewighetens salighet: så måtte med ingången i samma rike betecknas och förståes hwarwa inträdet och then aldräförsta tillgången till Guds nådes och Salighets gemenskap. Som ey annat kan betyda, änn, genom trones werckeliga uprinnelse i hiertat, delachtigheten af ett nytt andeligt lif. Thet är, efter Guds Andas egit tale = sätt genom sin Apostel, efter bortkommandet, at återkomma till thet lif, som af Gudi är; eller Coloss. 1:13. som thet annorstäds heter: at uttagas ifrån mörk-sens wällighet och försättas i Guds elskeliga Sons Rike, med ther af följande omwändande till Gud; till at tjäna then lefwande och sanna Gud. Thetta är så thet första och närmesta, som på en andelig befrielse från död, och befordran till lifs eller lifblifwande följder. Thet är ock thet aldräförsta som banar of wägen till inlifwandet i Christo, så ock thet Evangeliska iklädandet af Christo, om hwilket sednare ganska merckeligen förmäles Esa. 61: v. 10. Gallat. 3: 27. Hwilken Christus i nya födelsen anammader Joh. 1: 12. the troende till änniutandet af trones yttersta och fullkomliga förmodgenhets grad, som är at werckeligen föda på nytt, förfordrar. Ty hwar ock en som tror, at Jesus är Kristus, han är födder af Gudi. 1. Joh. 5: 1. Thet är, som förr nämndt blef, werckeligen delachtig giord af ett nytt andeligt lif. Thet =

Thetta nya lif som af nya födelsen härkommer är så aldeles allom menniskom ja ock både ungdom och gamlom oungegeligt; at thet ock med swornom ed af Herranom Jesu besannas så ock både till gierning och sanning bestyrckes. Ty han swår wid sig sielt, med sitt uprepada samnerliga samnerliga; och intygat, med afficht på hwar en enda siäl i bland alla, at ingen thesutan hwarcken gitter eller kan komma till nådenes och Guds Rikes gemenskap som är at födas på nytt. Med thet som ja, angående thet nya lifwet, thet man i nya födelsen unnsfar och bekommer, i Evangeliska Texten grundlägges, sammanstämmer then af oss utwalda och anskrifna Prophetiska Texten ganska märckeligen. Swarsföre nu yttermera (B) af then samma anmärckes; at thet just är, som af Herrans egen munn i theß tilltal och dyra försäkran, till sådana lämpas, som han kallar eder; thet äro the, som i föregående versen både merckligast namngifne så och bestrifne warda.

1. Namngifna, när thet heter: Hörer mig I, af Jacobs hus, och alle återlefde af Israels hus. Ther nämnes the af Jacobs och Israels hus, såsom andeliga Jacobiter och Israeliter, thet är Guds husfold, som Apostelen thet förklarar Eph. 2: 19. eller råta församlingenes barn: the nämnes therjemte återlefda; såsom så wäl then lekamliga fångelse och fördöelse, som then andeliga siälafördärfes nöden undsluppne; altså som brandar ur elden ryckta, med Loth ifrån Sodom utförda, Zach. 3: 2, 1. Mos. 18. med 19: 16.

C. 7: 1. med Noach i arcken gansta wål bewarada. Med alt thetta i trona till Gud omwända samt till Christi tros gemenskap och thet lif som af Gudi är, komma.

2. Beskrifna warda the samma, när the yttermera sägias i lifwe häras och i qwede ligga. Hwilka äro rätt gansta merckeliga liknelles ord. The ock närmast beteckna Guds then grundgoda Gudens ey mindre gansta tidiga änn aldranärmaste och ömaste försorg och omwårdnad. Såsom hwilken ey allenast andeligen liksom uplifwar och upqwedar menniskior till trogna thet är nyfödda barn, utan ock them med lif och i lif, såsom en huld Moder och wårdsam Amma städs uppehåller: Thet är med huldelse kärlek omfattar, samt med aldranögsta stödsel, liksom betienar och tillbanda gör. Thet är så thet, som wår Esaias annorstäds Heranom tillägger; tå han honom selfwan intygande införer, at han wore then som Israel och Jacob giordt och tillredt, ja af moderlifwet beredt; så ock alt ifrån moderlifwet biständig wore. Thet är som Guds wånnen David i sin egen person wet at wörda och årtianna: Uppå tig hafwer jag mig förlåtit alt ifrån moderlifwet: Tu hafwer dragit mig utur mine moders lif; min berömmelse är altid af tig. Och åter närmare i Messia person: På tig är jag fastad utaf moderlifwet: Tu äst min Gud alt ifrån mine moders lif. Si thetta föreställer då noggsamt för en dehl, hwad thet heter för en gammal

Esa. 44:

v. 2, 24.

Pl. 71: 6.

Pl. 22: 11.

mal menniska at blifwa, wara och kallas en för-
 yngder, på nytt född menniska, så ock hwad hon
 i och af sin nya födelse unnsår och bekommer. Thet
 nemligen som icke en utan träggehanda nådes be-
 wifning medförer. Then ena och första, at men-
 niskan genom trones krafter skänckande, i all
 sanning blir å nyonne, liksom upgivedader och up-
 lifwader: Thet är thet samma som at blifwa ung
 på nytt. Thet andra, at hon af trones sannfer-
 deliga innehafwande går in i Guds rike och med
 samlighetens kläders iklädande, för Gud i ett nytt
 lif hoffwerar. Then tredie, at hon af trones o-
 gemena och gellande behaglighet, som ett affkilt
 Guds och församlingens barn, återlefd och wid lif
 behållen, står under Guds sins himmelska Faders
 huldaste ynnest och kärligaste samt eftertryckeliga-
 ste omwårdnad. Thet war altså i Betrachtelsen
 thet första. Följer altså i ordningen thet

II. Andra. Hwad en gammal för yngder, ny
 född och lefwande menniska, wid sin nya fö-
 delse winner och åtnuter, thet man sade wara
 nya lefnads krafter. Här til gifwer åter (A) dels
 Evangeliska Texten och följande anledning: 1. En-
 dels och först, at härjämte ingång i Guds rike, för-
 måles om seende af Gudz rike. v. 3. Thetta seen-
 det kunde wäl med ingäendet til ett sammanlöpa.
 Så, som thet i then mening synes tagas, hos
 wår Evangelist Johannem wid slutet af thes tre-
 die Capitel, therest thet sägies om then som icke
 tror Sonenom, at han ock ey skal få se, Thet Joh. 3: 36.

Pl. 27: 13.

Esa. 53: 11.

är ey ens förfara och ega någon tilgång till lifwet. Men så är thet med Skriftens tale-sätt och ordets wicht ey heller oenligt, at man, in sensu prægnanti, som man thet kallar, förstår ett scende som har ett skönjande ett werkeligit rönande och förändrers förfarande, med thet af följande unnsågnande, i fölle med sig. I then mening senger David: Men jag tror doch, at jag se skal och med thet samma intaga och hierteligen unnsågna, **H**errans goda i the lefwandes lande. I sådant affeende sägies om wår Högtlofwade Frälsare, at thet för hans Siäl arbetat hafwer skal han få se sina lust och nog hafwa. Thetta är altså thet första, som hörer til then i nya födelsen uptända trons liksom Vivacitet och nya lefnadz kraft; at the andeligen uplifwade och på nytt födda, under en stark insicht i nådenes och salighetens hemligheter och hushåldning, sig til Christum nalcka och tillflycht taga, så ock tillika med Christo och hans dyrt förwårswada förtienst sig söka at förena, then samma som sin tilfallna egendom at nyttia och therutinnan at acquiescera och recumbera, thet är i honom hel och hällen at förnögia, hwilla och sig stödia. Thet af then nyfödda menniskan, i sitt tillträde till then oskattbara rättfärdig-giörelsen och synda-förlåtelsen liksom thet unnsådda nådenes lif continuerar och fullföljer, och altså ratione *ἡσυχίας* & *τάξεως* thet är insichts och ordnings wis, Eph. 4: 20, 21. Apost. G. 13: 48. rätt andeligen lefwer. Thernäst gifs anledning till thet nya lifwets lefnads kraft. 2. Med thet, at här talas om en werkelig tro på **J**esu-
sum.

sum. Swar ock en som tror på honom. Then-
na tron på Jesum innefattar ofelbart både en a-
ctum fidei secundum eller fidei exercitium thet är
trones lifligaste göremål, i Christi och hans för-
tänns både omfattande ja ock till godo niutande;
therjemte ock fidei statum thet är trones och nåde-
nes stånd, som then nyfödda trogna menniskan än-
nu närmare med Christo förenar och sammanbin-
der. Och thetta gör råtteligen then salig-gjörande
tron till en lefwande tro och med thet samma then
med Gudi försona och förenta menniskan i samma
tro lefwande. Thet är som bringar Apostelen till
then tröstefulla intngan: Jag lefwer dock icke Gall. 2: 20.
nu jag, utan Christus lefwer i mig. Ty thet
jag nu lefwer i köttet, thet lefwer jag i Guds
Sons tro, then mig älskat hafwer och gif-
wit sig ut för mig. Then bringar honom til
en ännu betydligare berömmelse, så han säger:
Christus är mitt lif. Thetta är altså thet an- Phil. 1: 21.
dra, som ännu mera wäsenteligen hörer till then i
nya födelsen upståndna trons vivacitet och nya lef-
nads kraft, at then med en innerlig hiertans både
begiärlighet och undergifwenhet, Christum, sitt lif
emottager, tillegnar och sig med honom på thet
närmesta förenar. Och altså ratione *κτῆσεως*, thet
är, egendoms och besittnings wis, 2. Thess. 2: 14.
Joh. 20: 28, 29. rätt andeligen lefwer. Här på
märckes yttermera 3. Anledning, till thet nya lif-
wets lefnads kraft, med thet at här talas om ett
ande blifwande. Thet som är födt af andanom
thet är anda. Här tager man för gifwit och af-
giordt;

giordt; at som födas af andanom intet offer nå-
 got subject och emne, utan allenast en hufwud-
 wercknings orsak: så äfwen at wara och bliwa
 ande, ey innebår någon wäsentelig andelig warehes
 skiepelse ehuru at then lifgidrande Guden sågs ska-
 pa i oss nytt hierta och gifwa en ny wis an-
 da, Ps. 51: 12. Men endast en eftertryckelig och
 ganfka nära Andans delachtighet. Ju såsom wi
 ock i samma afficht, för wår eftertryckeliga nya fö-
 delses förändring skuld, sägas bliwa och wara nya
 Creatur 2. Cor. 5: 17. hwilken Andans delachtighet
 ey allenast, i anseende till thes nåde-werckningar,
 Rom. 8: 5. gör oss til sinnet andeliga. Ther af the som an-
 deliga äro äro andeliga sinnade: utan ock i
 anseende till Andans gemenskap och nära innebo-
 ende, gör, at wi som andeliga, hafwa Christi
 Anda, samt höra Christo till: ja, gör med
 thet wi hålla oss till Herren, at wi blifwe och
 1. Cor. 6: 17. äre en Ande med honom; som åter Guds egen
 Ande eftertryckeligen talar och låter. Si thetta
 är thet tredie som på thet förra följer, som hörer
 till then i nya födelsen bekomna trons vivacitet och
 nya lefnads kraft; at then både gör oss af Au-
 dans nåde-werckan och inneboende delachtig så ock
 andelig hog och bögielse för wår helgelse och för-
 nyelse både uptänder och förfordrar; ther af wi
 åter ratione *λογισμῶν*, thet är bruknings och öfnings
 wis 1. Cor. 16: 13. rätt andeligen lefwe. Annu sidst
 af Evangeliska anledningen merckes 4. Thet som
 wår nya lefnads kraft utmärcker: nemligen the af
 Andanom nyföddas tillstånd, med thet lekamliga
 wä-

wädrets werckan jemfört. Wädret blås ^{== 2 2 2 2 2}
altså är hwar och en som af Andanom född
är. Här finner man i jämförelsen, at then nya
födelsens både ursprung och stadnande är wäl lika
som wädret, för the naturliga sinnen ofskönjeliga och
obegripeliga: Men doch till sin werckan aldeles rön-
liga; wädret af sitt blåsande, nya födelsen af sin
andeliga drift och rörelser. Hvilka andeliga drift
och rörelser, nu till sorg efter Guds sinne, nu till
glädie, tröst och godt mod, nu till begärelse och
strid emot köttet, nu till id och slit, nu till något
annat, äro i all sanning rön och tecken af nya fö-
delsens wärckan. Hwaridre the ock komma i ord-
ningen at blifwa, thet fiärde, som höder till then i
nya födelsen unnsädda tronens vivacitet och nya les-
nads kraft. Säsom hwilken of gör lefwande i An-
danom Gallat. 5: 25. wandrande i Andanom Gall.
5: 16, 25. regerada af Andanom, 1: 5, 18. drifna af
Andanom, Rom. 8: 14. vittnande igenom Andan
v. 16. ja smorda och beseglada med Andanom, 2. Cor.
1: 22. Ephes. 1: 13. med mera. Theraf wi åter ratio-
ne ⁵⁷⁹⁰ stadfästnings wis, 2. Cor. 1: 21. 2. Theff.
3: 3. 2. Petr. 1: 10. rätt andeligen lefwa. Och si med
themma så gifna fyrfaldiga anledningen är, af Evan-
geliska Texten, nog bewisadt och utredt: hwad thet
är, som Esaias merckeligen kallar at få en ny kraft.
Ty the som wänta efter Herran skola få en Esa. 40: 31.
ny kraft; så at the skola upfara med wingar
säsom örnar, the skola löpa och icke upgifwas,
the skola wandra och icke trötte warda. Ther-
med är ock bewisat at samma war nya lifs och les-
nads

Pl. 103:
2 . . 6.

nads kraft, först och för all ting sträcker sig till vår försoning med Gud, synda-förlåtelse hos Gud, rättfärdig-görelse för Gud; såsom hwaras wi kunna upfara med wingar såsom örnar, som wi nu hörde Anden genom Esaiam säga, hwaras wi ock i all sanning liksom förnygde blifwa; som David ganska märck- och trösteligen ther om sjunger.

Lofwa Herren min Siäl och förgiät icke hwad godt han mig gjort hafwer: Then tig alla tina synder förlåter och helar alla tina brister; then titt lif förlöset ifrån fördärf och kröner dig med nåd och barmhertighet: Then tig uppfyller med tröst at tu dagelig warder och gör dig NB. yng och frist som en örn. Bewisat är therjemte at vår nya lefnads kraft sträcker sig till föreningen med Gud och then theraf följande vår helgelse, förnyelse, lefnad och sällhet i Andanom. Thet heter löpa och icke upgifwas, wandra och icke trött warda.

2. Cor. 5: 17. Thet heter som wi förr anfördt: Hwar nu något är i Christo så är han ett nytt Creatur: Thet gamla är förgångit: Si all ting äro ny worden. Med thet, som så, angående then nya människans nya lefnads kraft, i Evangeliska Texten grundläggas, mände åter then Prophetiska Texten ganska märckeligen sammanslåmma. Hwarföre wi (B) af honom följande hafwom at anmärcka. Thet infördes nu änn uttermera Herren Gud then lifgifwande och lifgörande, under sin dhmaste försorg och omwårdnad.

1. Endels och först, såsom trofast, i sitt wårdande bekymmer: och sorgsam. Swilket med en ganska starkt alleveration och intygan, genom thet lilla begynnelse ordet Ja; tillkiänna gifwes. Theraf then nyfödda och omwända människans nya lifskraft har sin stöd och bestyrckan.

Endels 2. införes, samme Herren Gud i sin försorg och omwårdnad kraftig: Thet är, både en wäldig och alswäldig; när thet heter: Jag skal giöra; utan at någon annans hielp och biträde behöfwa, utan at om giärningens framgång och fullbordan behöfwa twifla. Theraf åter then nya människans nya lifskraft har sin pådrift och befordrare.

Endels införes 3. Herren Gud i sin försorg ganska beställsam, syfellsatt och lifsom arbetsam, när thet sägs, at han skal bära och vplysta. Här äro altså twänne liknelse-ord. Thet ena som heter bära, har asseende på någon tyngds fördragande och understöd och hörer till Guds uppehållande nåd och nådens omsorg, theraf Sonen, som then stora och bewärdaste werldenes Atlas, säges bära all ting med sitt kraftiga ord. Then är altså som werlden, werldenes menniskior, men särdeles the nyfödda trogna församlingens barn, med sin förekommande nåd och theraf flytande kraft, styrko och förmågo, uppehåller och understöddier, samt ifrån både and- och lekamlig undergång och öfwerända fallande bewarar. Thet andra liknelse-

Ebr. 1: 3.

ordet, som heter uplysta, har affsende på then
burna bördans förfordran upswingande och fram-
bringande, och hörer till Guds underhållande nåd
1. Pet. 1: 7. och nådes omsorg. Theraf ock Gud säges hafwa
omsorg för oss. Then är som bekröner werlden
och werldenes menniskor, serdeles åter the nyfödda
trogna, med mångfaldig både and- och lekamlig
wälsignelse och altså then samma i godt stånd för-
warar och framgient förfordrar. Och si här af at
Gud sielf sägs bära med sin nåd oss förekomma:
sägs uplysta, med en werckande nåd bekröna,
har then nya menniskans nya lifskraft sin mercke-
ligaste framgång. Ty theraf stier thet; at wi i
Ap. G. 17: honom lefwe, röroms och hafwe warelse; ty
28. wi äre ock hans slächt. Skier at menniskan
Matth. 4: 4. icke allenast lefwer wid bröd, utan af hwart
och ett ord som går af Guds munn.

Anteligen ock endels 4. införes HErren Gud
i sin omsorg framherdande och fullbordande. Ther-
af thet heter at HErren skal bära ey allenast i lif-
we, utan som thet ock kan beta, från lifwet och
lifwets början: HErren skal uplysta ey allenast
the som ligga i qwede, utan från thet, at the i
qwede ligga; och altså som widare fölljer in till
åldren och till theß man grå warder. Så näm-
nes då åter lifsom twenne yttersta Termini eller
gränssor af Guds både uppe-och underhållande för-
sorg; ther med han nya lefnads krafter, then ny-
födda menniskan till framhårdigt egande och besit-
tande, förlånar och förfordrar. Then ena heter
ålder.

ålder. Förstående themed thet samma som ellsst heter, ålderdom; I hwilken mening Jacob sågs 1. Mos. 2. 37: 3.
 sådt sin låra Son Joseph: Elisabet äfwen aflat och födt Johannem Döparen. Sådan ålderdom, Luc. 1: 36.
 som medförer liksom vår menniskliga ålders höst och mognad, then ther, efter the förflutna barn-
 ungdoms och medålders Manna åhr, till aftagande lutar och både en och annan oförmögenhet, så ock
 brister och bräckeligheter of påförer. I hwilket
 anseende Sara nämner sig selsivan gammal och 1. Mos. 2. 18: 12.
 sin Herra Abraham theslikes ålderstigen. Then
 andra Guds försorgs gränhan heter grå warande.
 Ur thet som påfölljer och medfölljer ålderdomen
 och afinålar liksom vår ålders och lefnads winter;
 altså ock medförer the naturliga krafternas mer och
 mera aftagande; bebådande of en utleswenhet och
 förestående lefnads slut och döds annalckande. I
 thet affeende säger then gamle och utleswade Sa-
 muel: Jag är gammal och grå worden. Om 1. Sam. 12: 2.
 förberörda Abraham sågs, at han war wäl ål- 1. Mos. 2. 24: 1.
 derstigen ja ock omsider af ålder och lefwande, Cap. 25: 8.
 mätter. Här igenom prisas Guds milda försorg
 och rätt ogeimena omwårdnad så mycket mera, at
 then så jemt och framhårdigt wahrar och till thet
 yttersta, the i trone lefwande medfölljer: hwarmed
 theras både and- och lekamliga lifskrafter liksom
 med en jemt förnyad och grönskande wälsignelse bå-
 de undersödde och till sitt ändamål befordrade blif-
 wa. Si thetta tillsammans af våra Texte-ennen
 sammandragit, wisar nogsamnt, hwad thet är och
 heter för en gammal menniska at blifwa förnyg-
 der,

der, och i sitt nya lif lefwande; thet ock utmärcker, hwad then samma wid sin nya födelse winner och åtniuter. Thet nämligen, som wi kallat nya lefnads krafter. Såsom hwilka i andeliga mätto, af, uti, med och genom tron, så under wår dyra rättfärdig- som sannskylliga helig-görelse oss tillfalla. The ock under Guds besynnerligaste omwårdnad, af hans både uppe- och underhållande nådes försorg, jemwål i lekamlig mätto betedda, bibehållna, förfordrada, förfrämjada och till thet yttersta fortsatta warda. Thet war altså i Betrachtelsen thet andra. Återstår, i ordningen, thet sista och

III. Tredie: Hwad en gammal förnygder ny född och lefwande menniska af sin nya födelse har at wänta och förmoda. Thet man sade wara theß lefnads slut, till ett nytt, saligt och ewinnerligt lif. Ther till gifwer åter (A) Endels Evangeliska Texten oss en mächtig klar och tydelig anledning; när thet med fulla ord sagt warder: Hwar och en som tror på honom, skal icke förgåes, utan få ewinnerligt lif. Thermed både i nekande och jakande en stor ja en ganska stor nådes och härlighets förmån utmärckt warder.

I. Med nekande, at ey förgås, som är thet samma som illa fara, förloras och till intet warda. Thet nekas om en trogen i sitt nya födelse- lif stående Christen, både till kroppen och själen. Till kroppen, som i tiden och döden förblifwit en
 Ut-

Andans boning och tämpel, ehuru efter döden i. Cor. 6:19
 stoft blifwen, ey skal kunna förgås, utan i the rätt-
 färdigas upståndelse upstå; at lefwande och hårlig
 blifwa. Då wår skröpeliga lekamen skal för- Phill. 3: 20;
 klaras och giöras lif med Christi förklarada 21.
 lekamen af then kraft, ther han med förmår
 sig all ting underlägga. Till Sielen, som i
 Guds hand hamnad, af Guds hand förwarad al-
 drig kan förgås, utan i sin sälla odödlighet behäl-
 len blifwa.

Med 2. jakande utmärckes samma förmån,
 när thet af Jesu munn försäkras, at få ett e-
 winnerligt lif. Ewinnerligt lif betecknar både
 ett oändeligt tillwarande så ock ouphörligt säll och
 salig-warande. Ty om lif redan för sig sielft är
 en Complexus omnis Felicitatis ett kort begrep af
 all sällhet, mycket mera ett lif, som i sin lefwan-
 de lifskraft wahrar i ewigheten. Gående af ett
 ewigt lif, innebär både ett till skäncks och gäf-
 wo bekommande, (Ty Guds gäfwa är thet e- Rom. 6: 23.
 wiga lifwet, genom Christum Jesum wår
 Herras) så ock ett wärckeligt innehafwande, nyt-
 tiande och brukande: Ty then som tror So- Joh. 3: 36.
 nom, han hafwer ewinnerligt lif. Med Cap. 5: 24.
 then Evangeliska Texten stämmer åter som (B)
 endels märckes, then Prophetiska ganska wäl öf-
 werens; när thet heter jag skal hielpa. Hwas
 rest hielpa, efter ordets wicht är thet samma som
 fria och förlofa. I then mening thet brukas af
 Hiob, när han talar om hielpas utur fienda-hand Hiob. 6: 23.
 och

- Ps. 124: 7. och förlägas utur Tyranners händer : brukas af David, när han talar om foglen, som är undsluppen foglafångarens snaro. I samma mening thet jemväl lämpas till David, när om hans utflyende eller unnslippande ur Kegila, så ock thet un-
- 1.Sam.23:13. C. 27: 1. danrymmande i the Philisters land, i then Helga Historien berättas. I andelig mening, till sin fulla wicht, brukas samma ord af Apostelen, när
2. Tim. 4: 18. han säger : **H**Erren skal förlofa mig af all ond gierning och frälsa mig till sitt himmelska rike. Thenna hjälpen är tå then, som är förbunden med wår fulla förlofning. Så then som i döden of tillfaller; tå wi med then gamla
- Luc. 2: 29. Simeon kunna instånna: **H**Erre nu låter tu tin tjänare fara i frid, thet är, uplöser och förlofar tin tjänare. Så ock then, som of i dömen och **H**Errans **J**esu härliga tillbaka = kombst förestår. Theraf wi anmanoms at se up och lyfta wåra hufwud up, efter tå nalckas wår förlofning. Hwilken förlofning ju med allone flyttiar och försätter then i Guds nåde lif, i tiden lewande Christtroгна menniskan, till ett nytt, saligt och ewinnerligt härlighets lif. Ett lif, som of
- 2.Petr.3: 13. ey allenast nya himlar och en ny jord skal tillföra, them wi wånta måtte; ther rättfärdighet uti bor; som Petrus ther om förmåler, utan ock tillförer of upfyllelse af Andans trofasta
- Ef. 60: 20. löfte : **T**in Sol skal icke mera undergå eller tin Måna tappa sitt skien: **T**y **H**Erren skal wara titt ewiga lius och tine sorgedagar skola en ända hafwa. Ja upfyller the trognas
- af

af Guds Andas styrckas egen inbördes förtrostan:
 Efter två dagar gör han oss lefwande: på
 tredie dagen skall han upväcka oss, så at wi
 få lefwa in för honom. Ty så skole wi blif-
 wa och lefwa när Herranom alltid. Si thet-
 ta, om något, föreställer och utwisar, hwad thet
 är at en gammal måtte blifwa en förnygder, nya
 född och lefwande menniska, och hwad en sådan, på
 sin nya födelse har at wänta och förmoda, nemligen
 ett saligt lefnads slut, till ett nytt härligit och ewin-
 nerligt lif. Thet är just then rätta fulleliga nya fö-
 delsen, theri the trogna under Guds Sons Maj-
 jestäts sittande på Guds högra hand, skola för-
 sättas, hwarom war Läromästare Jesus mercke-
 ligast talar och förmåler. Hwilken nya födelse
 till härlighet samwål gör, at thetta förgiänge-
 liga måste ikläda sig oförgiangelighet och
 thetta dödeliga måste ikläda sig odödelighet;
 som then himmels lärde Paulus åter lærer. Och
 äfwen theraf kunne och skole wi icke hwareken till
 kroppen eller själen kunna förgås utan få och ärfwa
 ett ewinnerligt lif. Theraf warde wi hulpsne,
 friade och förloshade ifrån nöd, död och all ond
 gärning och frälste till Guds himmelska rike, som
 wi förr hört samna Paulum trösteligen, oss och
 sig, i andanom, försäkra.

Hol 6: 2.

1. Theff 4: 13

Matth. 19:
28.

1. Cor. 15: 55

2. Tim. 4: 18.

Här stanom wi sluteligen; endels, med

Tillämpning i gemen.

I. **S**örst ware, altså nu till lärdom och war
 tros styrcka; hwad thet är och wara mänd,
 som

som oss från wettlös, ehuru en liflös fanad, i
 thet högsta åtskijer, samt oss från trolösa hednar,
 wida umönstrar, ja från både otrogna och stien-
 trogna Munn-Christna, på thet närmesta utmär-
 ker; och themed wår förmån, under thetta eländ-
 des lifwet, liksom rätt lefwande gör: nemligen
 wårt andeliga nya lif. Theri hafwa the wettlösa
 Eph. 4: 18. en then ringaste delachtighet: the trolösa, som bort-
 komna ifrån thet lif som i Gudi är, ingen ge-
 menskap. Therifrån äro the otrogna platt förfall-
 na och the stientrogna therwid aldeles främmande.
 Themed altjä endast rätte Christine till namn och
 gangu äro the rätte lefwande; så ock hafwa af ett
 sådant lefwande, under all annan naturis förmån,
 i Herranom sin berömmelse. Thet så kallade hu-
 midum radicale eller rotsaften hålles före wara lif-
 som ett grund-emne i och till thet timmeliga lifwet.
 Men Guds Andas uplifningskraft till tron, med
 thet första lifesfröis beständande, i nya födelsen, så
 ock thet lif som upwäckande i omwändelsen, är i
 all sanning ursprungis källan till wårt sannskylliga
 andeliga lif. Respiration eller andedragten plägar
 gemenligen kallas vehiculum vitæ eller thet timme-
 liga lifwets åke-tyg, men Guds Andas förlänta
 lefnads kraft, i och med trona, är i wår rättfär-
 dig-giörelse och helgelse, samt therifrån flytande för-
 sening med, och förening i Gudi, äfwen i all san-
 ning wårt rätta andeliga liffs endasta ställe-tecken,
 thet löst och bewärdesta pris. Wår ädla själ, then
 andeliga warelsen och odödelige anden, i wår men-
 nislige kropp, är at räknas med själ för thet tim-
 meli

meliga lifwets härskarinna så ock för en odödelig-
 hetenes förebåderka. Men tron i och på Christum,
 genom Andans nådefulla inneboende i vårt men-
 niska hjerter, är änn, med större skäl, vårt an-
 deliga lifs yppersta Glenod och rätt allmyndiga en-
 wälds Regent och behärskare; så ock thet saliga
 och ewiga lifwets lifsom tilldelare och ärefulla be-
 frönare. Thetta, om något, gör oss till the rätta
 sannskylliga lefwande. Thet wi, till vår tros
 styrcke, böre hålla ganska fast på våra hjerter och
 änn yttermera af Andans egna mer änn gellande
 vittnesbörder oss försäkra. Såsom när thet he-
 ter: Om Christus är i eder, så är wäl leka-
 men död för syndenes skuld; men Anden är
 lifwet för rettsfärdighetens skuld, om nu hans
 ande, som Jesum upwäckte ifrån the döda
 bor i eder; Så skal ock then, som Christum
 upwäckte ifrån the döda, göra edor dödeliga
 lekamen lefwande, för sin Anda skull, som i
 eder bor. Och åter: Ingen af oss lefwer sig
 sielfwom, ingen döer sig sielfwom; lefwe wi,
 så lefwe wi Herranom, dö wi, så, dö wi
 Herranom; hwad wi lefwe eller dö, så höre
 wi Herranom till. Ty Christus är therpå
 både död och upstånden och åter lefwande wor-
 den, at han skal wara Herr både öfwer lef-
 wandes och döda. Therpå

Rom. 8
 10, 11.

C. 14: 7,
 8, 9.

II. Ware thernäst till straff och warning,
 och thet till vår tros och andeliga lifs förwar,
 at achta och wachta oss, at affly och unnfly thet
 som

1. Tim. 5: 6. som Apostelen kallar vara lefwande död. Thet är thet, som Guds Ande, genom Apostelen, the wektiga, letsinniga och wällustiga Uacke-qwinnor beklageligen tilldömer. Thet är doch, som ännu mera beklageligen, hos menniskor af Mann- och Qwinno-Löbn, menniskor af stånd och snille ja både werldenes och Christenhetenes menniskor sig wida irrat, diupast inrotat. Theraf ock oftast the, som måst kunna brassa och pruncka, måst kunna ståta och wällustas, måst kunna storma och bänga; så at man af theras lefnad ja sollenna lefnads upförande, af theras belestwenhet, som the sielfwa thet
- Pr. 3. 6: kalla, måste hålla them för the καὶ ἐξοχῆν lefwande. Om hwilka Salomo talar och förmler, at the fattiga ibland them en sig begär; hwilka doch med alt thetta i Guds allwettenhets ögon äro lefwande döda. Therföre räknas och sådana, oachtat the till namnet äro Christenhetens, till gagnet
- Pl. 17: 14. för werldenes menniskor; seculi homines, som Guds Ande them kallar, eller tidsens menniskor, qui vivunt in diem, som lefwa som dagen kommer, obetyrbrade om framtiden, men ännu mera om ewigheten; måst theraf: at Gud them buken (för hwilken the mera ännu för själen förja, then the
- Philip. 3: 19. ock fast till en gud gödra) fyller med sina häfwor: hwilka beklageligen med alt thetta hafwa sin del (theremot the ock gödras från thet andeliga och ewiga urarftda) medan the (som annat få) lefwa. Theraf förtiåna the ock then grafstrift, som samma Dav d af Guds Ande drifwen them
- Pl. 49: 10. gifwer; at när sådana werlds-foglar ännu länge lefwa

wa och grafwena icke se; likwål kunna the icke framgent blifwa i sådana wärdighet, utan måste hädan, såsom så. The ligga i helfwete såsom såhr, döden gnager them; men the frome skola hasteliga få råda öfwer them, och the ras trogsan måste förgås: Uti helfwetet måste the blifwa. Så fara the efter sina fäder och få aldrig se luset. Thetta måste wist så gella till warning, at wi thet fast på wära hiertan till afsky binde och thet för wårt minnes-ord behålle: Bättre at aldrig warit född, änn så otidigt född, och under all sin lefnad förblifwit en lefwande död. Som gör at döden gnager thet är aggar och qwälljer i tiden; (ty the hafwa inom sin barm then som them beklagar, Rom. 2: 15. och tillika plågar) försträcker i döden (ty the war da till intet, the förgås, som the aldrig warit till och taga en ända med försträckelse, Psalm. 73: 19.) bestörter i domen och dödar i ewigheten. Härpå

III. Till förmaning och upmuntring, wår tro till bewar, wårt andeliga lif till bibehållan, at troligen stråfwa efter en tillbörlig wördsamhet, winläggga oss om en Christelig warsamhet. Wörda måtte wi wårt andeliga lifs och nådestånd, för then största förman och Glenod, som i hiertat omfattas och med munnsens ord någonsin berömmas kan. Sade Apostelen, af rätt nytt för sina Christtroguna nyfödda åhörare: Wi lefwe nu, efter I stån i Heranom. Huru mycket mera måtte

13.

15.

20.

11
10

17

10

1. Thessal. 3:

8.

D 3

te

1. Cor. 16: 13. te wi med wördnad sägna vårt eget andeliga nå-
 2. Cor. 1: 24. des lif; thermed wi stå i trone och tillika J
 Herranom. Warsamt måtte wi ock wist thenna
 dyra förmon stå och som en ögnasten, granneli-
 gen bewara. Thet bär ju snart till, at lampan
 slocknar, när oljan tryter; liuslägan förmodkras
 och släckes, när wädret then samma stingar och
 qwäfwir. Så är och ganska mycket, som snart
 vårt andeliga lif, både fördunckla och qwäfsja kan.
 1. Cor. 10: 12. O! så låtom oss i en Christelig warsamhet; när wi
 Rom. 11: 20. stå, se till at wi icke falla; icke wara stälte i
 Philip. 2: 12. vårt sinne, utan wara i råddhoga: Skaffa
 med fruchtan och bäsowan at wi måtte salige
 warda. Ja låtom oss åter taga till hiertat och
 sinnet Guds wännens Davids warsamhets upsät;
 2. Ps. 119: 109. ord: Jag bär mina själ i mina händer altid
 v. 109. och jag förgiäter icke tin lag; Therjemte, i brin-
 v. 5. nande andacht bediande: O! at mitt lif hölle
 tina rätter med fult allware. Unnteligen

IV. Till tröst, ja rätt en tronens tröst: at wi
 som i Gudi och Christo leswa hwarcken kunna el-
 Col. 3: 3, 7. ler stola någonsin dö. Wi kunna intet dö. Ty
 om änn wi äre döde och vårt lif är fördolt
 med Christo i Gudi; så skal doch, när vårt
 lif Christus uppenbar warder; ock wi uppen-
 barade blifwa med honom i härligheten. Wi
 stole intet dö. Ty wi kunne taga del i Davids
 2. Ps. 118: 16. tros wifhet: Jag skal icke dö utan leswa och
 förkunna Herrans gärningar. Wi kunne och
 taga

taga dehl i wår lits-Furstas Jesu lefwande försä-
 fran: Sannerliga sannerliga (och altså med Joh. 5: 24.
 swornom ed) säger jag eder: hwilken som hö-
 rer mitt tal och tror honom som mig sändt
 hafwer, han hafwer ewinnerligit lif och kom-
 mer icke i domen, utan är gången från döden
 till lifwet. Och åter: Jag är upståndelsen och C. II: 25, 26.
 lifwet; hwilken som tror på mig han skal
 lefwa om han änn dödd blefwe; och hwar
 och en som lefwer och tror på mig, han skal
 icke dö ewinnerliga.

Synnerlig Tillämpning.

SHermed wänder man ock sig i Herrans
 Namn närmare till närwarande Sorge-till-
 fälle och förewarande Begravnings-Act. Wi
 finne här för oss ey länge sedan i then mörcka graf-
 wen nedsänckt, En Hederlig Alders-Man, i
 Lifstiden thenna Christeliga och mycket He-
 dersama Torshängs Församlings mycket tro-
 gna och sorgsamma Kyrcko-Herda, nu ewin-
 nerligen Saliga, Ahrewördige Herren JOHAN
 SEBENIUS. Till thenna Saliga Mannens wäl-
 förtienta Ahreminne, måtte wi af the i Herrans
 nom betrachtada heliga Guds Orden något utöka
 och hämta, som ey mindre må tiena till Hans
 sannskylliga ofärgada heder och beröm, änn the i
 sorgen efterlemnada och efterlefwande till någon
 tröst och lättning. Igenom then grundgode Gu-
 dens trofaste försorg, jemte theß klara Föräldrars
 betänck-

betäncksamma och tidiga omwårdnad, är wår Saliga Döda i spåda barndomen, wederbörligen befordrad till trones andeliga lif; hwarmed Han och gjort en wälsignad och salig ingång i Guds och Himlarnas Rike. Under tillwärsfande ungdomen har Han äfwen änn yttermera, af en Christelig upfostran haft lägenhet och tillfälle at blifwa stälter under en andelig förkåfran, thermed Han, med öfna krops och sinnes ögon, allt mer och mer fått insicht i berörda Guds Rikes hemligheter, förmåner och nyttigheter. Theraf har och Guds goda hand och finger, genom then så kallade inwärtas kallelsen eller böjelsen, utmärckt hos Honom en hog och drift, at med framtiden blifwa en Guds, then lefwande Gudens, hans Ords och Församlings lifliga Tjenare. Till samma Embets tjenst jennwål thetta Bräste=emnet ey med någon lögfärdig lätt sinnighet luppit, mindre med otwagna händer thet samma angripit. Har alltså i en rättstafvens id och slit, så wid Trivial-Scholan och Gymnasium, som Hög-Scholan eller Academien winlagt sig, med alla macht, at igenom Studier och Bok-wett, förnämst af Guds heliga Bibel=ords färskande och betrachtande, förwerfwa sig then skickelighet, som Honom skelfwan i thet andeliga lifwet, allt mer och mer kunnat förmera och thermed, själar som de wilja, (som Guds Ande säger) till lifes förfordra och stärka. I thet heliga Prediko=embetet, wid wäl yngre doch mognare åhrens infallande, inlifwad, är merberörde wår i Herranom Döde, af en besynnerlig Guds

skickel

App. B. 3:

2.

Rickelse och tillflyndan, just i then ort och wid then
 Guds Församlings Hiord, till en ordentelig själa-
 wård förfordrad; therest Han sitt första timmeliga
 lifs uprinnelse haft och sin barna och ungdoms lef-
 nad tillbringat. Under nästan samfalte 56 års
 Embets tjenst, så i nyss berörda födelse, som i
 thenna nu i sednare tiden innehafda Torshängs or-
 ten, har Salige Mannen, i ett fullgodt uppsåt en-
 faldigt, dock reht nit sig städse winlagt, at i Em-
 bete och umgengelse sig lefwande bete och bewisa.
 Har så med trohet och wålmening, sin förtrodda
 Guds folks menighet, en mindre i läran, efter thet
 af Himla-Herran förlänta pundet sökt at richta
 och upbygga, änn i lefwernet at förelisa och fro-
 ma. Theraf och under alt thetta har ock Salige
 Mannen haft ganska många och rönlige förfahren-
 hets prof af sin Guds öfwer sig wakande försorg
 både af theß mächtig uppehållande så ock rikeligen
 underhållande nåd. Guds försorg har Han kände
 och wördat, som Honom från Moderlifwet burit.
 Thet är: Han har funnit Guds goda hand öfwer
 sig, som Honom med en god stadig och alswarsam
 och hos sig sielf liksom heimmarwande, thet är,
 förnögd sinnes art begäfwat; theraf Han en min-
 dre ynnest kädlek och wållwillja hos andra, änn
 jämnhet, i mot och med, hos sig sielfwan förfarit.
 Funnit har Han thet Gud Honom med en starck
 böjelse för slit och arbetsamhet, uprichtighet och
 redlighet utrustadt; themed Han både sin tillräc-
 keliga bergning och utkombst för sig sielfwan för-
 nummit samt med sin förmåga the sina tient och
 i werl.

i werldena hedersamt frambringat; så ock lagt och bibehållit en god grund för sin egen och the sinas ståtelse grönstande wålsignelse. Funnit har Han yttermera, at Gud Honom med en god hälsa, med sunna och starka lifskrafter benådat; them Han till sin Guds åhra, andras froma och sitt eget samwets befredan troliga, men therjemte war-samliga, nyttiat. Härmed är war Salige i Her-tanom af Guds bårande, thet är, uppehållande och stöddiande hand, nog bemannad, then tyngd som, en träfsam eländes wandring medsförer, å sinna arlar at kunna emottaga, så ock at tåla och fördraga. Men therjemte har ock Mannen kändt och wördat Guds försorg, som Honom uplyft. Thet är. Han har funnit Guds hand som Honom från ringare wilkorl, till och i ett hedersamt Prästa-stånd uphögt; i thet Prästa-stånd Hans Embets-wård från thet ena stället till thet andra

1. Tim. 3: 13. flyttiat och therjemte ett godt upsteg, som Guds Ande sielf talar, förlänt och tillkyndat. I alt sådant war Salige Alders-Man (thet man, efter

1. Cor. 13: 7. kärleks lagen, som alt till gods tror och hoppas, bdr förmoda och af Hans stadiga sinnes bdelse, synes böra sluta) under Guds wålsignelse och wälbehag, gått sin jämna och gilla gång, och i en lag-ordentelig kallelse sporr sin samwets frid och trygghet, sin förtrodde Hiords själå-gagn och för all ting sins Guds Nams åhra troligen sökt, och efter yttersta förstånd och kraft, idkesamt efterstrå-wat. Guds försorg har Han funnit, som Honom med en lifw-ungengelse, af rätt sinniga Ahta Ma-
far;

far; med en önskelig wälsignelse af flera wälfråg-
 daga Barn, ymnogt hugnat, förnögd och weders-
 gweckt. Så har Guds hand uplyst och wälsignat
 Honom i medgången. Men ock ingaleds samma
 sin uplystande och underhållande hand från Honom
 anten i motgången eller then allgemena elendes
 wandringen dragit och undanwänt. Har alltså,
 under och wid en ganska nära och hiertinnerlig sa-
 knad, nu af hädanskilda och förutgångna Makar,
 nu af både tidigt och wädeligen hädanrychta Barn,
 nu af andra ofellen och misöden, tola- och jämt-
 mod af Herranom sig till godo nyttiat. Funnit
 har Han, thet Guds både rådförande och styrkan-
 de hand Honom troliga bistått; thenna wär nya
 alamodiska, men med allom therjemte fäsånga och
 slättiefulla, ja föröfriska werld, i sitt anborna gam-
 la lag, thet är, med ett liksom enfaldigt barna-
 sinne, i godt förstånd och warsamhet, utan både
 serdeles grämelse och aldeles utan besmittelse, af
 wäl och lyckeligen igenomgå. Funnit har Han
 thet Gud Honom med en ogemen gåfwa therut-
 innan behugnat; at Han the fräcka och gaputa,
 the storlättna och påsande werlds menniskors anten
 stälta föracht, eller håniska spott, eller lättfunniga
 glänst, och spesamma åtlögie, (theri the måste, af
 dylikt lösaachtigt werlds gryt, både sitt förnämsta
 tal- emne så ock inbördes ros föda och tidsfördrif-
 söka) anten igen med ett modigt föracht wanwör-
 dat eller, utan all frätande oro, bekymmer och
 achtningelöst wanwählut, ja för barna-säll ansedt
 och räknat. Funnit har Han ock änteligen, thet,
 mitt

mitt Inunder theß alt mer och mera, med älberdomen, inkomna bräckeligheter, swagheter och oförmodgenheter, Han doch lifsom lättningar fränar och themed nya lefnads krafter, af sin trofasta Guds hand, bekommit och åtniutit. Themed Han ock nästan i thet sidsta omsört en föhr, uprätt och lifsom uplyft älberdom; then ock ey ens förr änn på then sidsta dödsängen synes warit till grafwa lutande. Som nu wår Saligen Döda, i trones sporr, wid sitt andeliga nådes lifs både unnfäende och egande, så troliga wandrat, och under samma sin lifs wandring, en sådan Guds besynnerliga wårdnad åtniutit: Så har ock then sidsta hådanfärden samma Hans nådes lif ey utsläckt, utan förmerat, nådenes goda försorg ey förminskat utan för långt och bibehållit. Under en Christelig beredelse, till en saltig skilsmässa från werlden, har Han blifwit förwisad at ey förgås, utan för tid och ewigheten at lefwa. Så förwisad, at Han wetat sig skola börja lefwa, när Han worde döende; fortfara at lefwa när själen i the lefwandes knippe wore inbunden, ey återwända at lefwa, när själ med kroppen förenter skal göra Honom ewigherligen lefwande. Med alt theta är wår Saligen Döda fullteligen hulpen och rätt till ändes förlofsad. Förlofsad till kroppen; hwilken i älberdomen kommit till grafwa, och såsom en hwestekärfwa är införd i rättan tid. Förlofsad till själen hwilken hamnad i Guds hand, thet intet dödesqwahl kommer wid henne, niuter till godo Luc. 16: 25. then förlofsning, som medförer osägelig hugnad och

Hiob. 5: 26.

Wish. 3: 1.

och förebådar en förestående härlig och osägelig glädje, med tronens fullständiga ändalykt, som är själarnas salighet. Af tbenna så lifligen förda och jemwål i ett lefwande hopp slutna lifs och lefnads wandringen, hafwa then Saligen Dödas efterlefwande både närmare och fiärmare Ansöwanter och tillhöriga at hämta thet, som måtte tjäna them till inrättning, lättning och tröst.

1. Pet. : 8. 9.

1. Pet. 1: 3.

I saken nu änteligen then som, ibland Eder, har, med hugnad och beröm, lefwat; men doch med thet förbehåll och fasta beslut, at Han i Edra sinnen och minnen med tacksam årtiänsla aldrig skal dö. I hafwen måst låta Honom, af hwilken I haft både Edart lekam- och andeliga lifs uprinnelse och befordran, fara i frid och genom en salig död samkas till sina fäder; men med then säkra förmodan, at then lefwande Guden skal gifwa Honom Eder både lefwande och ewigan igen. I fölljen och beledsagen Honom, som hunnit at blifwa mått af lefwande, till grafwen; (thet I doch, som närmast förbundne ären, lären gidra med tårar, I som årtiänn- och tacksame Åhörare wara willsen ey bören gidra utan åhnhet) men med en sorg som är efter Guds sinne, then ther hwareken Guds allwisa Sticketse måstrar, eller then i Heranom hådanskilda theß Saliga hwilo misunnar. I hafwen med alt thetta emne till en hiertans tröst; at Eder Saliga Döda i tiden både wäl och andeligen lefwat, i döden ey dödt så ock efter döden ey återwänt at

1. Theff. 1: 9.

Ebr. 9: 14.

2. Cor. 7: 10.

E;

lef.

lefwa. I hastwen till tröst, at Hans Guds odd-
 deliga försorg och rätt Faderliga omwårdnad skal
 fatta rötter och bära frucht till life, tå han sielf,
 som är the faderlösas Fader och sin dyrtkiörpta
 församlings hufvud och sin andeliga kroppes
 hälssa, will kan och skal förja för Eder. Sörja
 för Eder alla. Ty han bår omsorg för all ting.
 Sörja för the ånn oförsörjda. Ty HERRen sielf
 will vara theas gods och del så ock uppe-
 hålla theas arfwedel. Sörja för thenna sin
 Herde-lösa församlings Hiord. Ty han sielf läf-
 war, at gifwa; (O! at then ene med then an-
 dre, i ett reht sinne, utan kiösliga affichter, i
 en förbunden samdrächtighet, utan söndrings nit
 och högmöd, wille, i godt förtroende till Guds all-
 styrfel, önska och åstunda så ock tacksammt emottaga)
 en Herda efter Guds hierta, som wet wäl
 föda med lärdom och wishet. Dstwer alt
 thetta ware sluteligen, Eder allom, för ett bewärdat
 minnes-ord, för ett lif-språk, på hiertat till tröst
 bundit, thet sidsta Eder både för thetta i HERRa-
 nom afledne t. Moders och hedersamma Prästa-
 Moders, så ock Eder nu saligen hädansfilda t.
 Faders och berömliga Läro-Faders liksom samman-
 stända sidsta Valers rop och tilltal: Si jag döer
 och Gud, then ewigt lefwande, skal wara med
 eder. Ware sagt, warde upfylt, warde erkändt,
 prisat och wälsignadt, nu och ewinnerliga A-
 men! I HERRans Jesu högst wälsig-
 nada Namn, Amen.

† † †

PER-

PERSONALIA.

A tala om theras wisbet, och i Församlingen förkunna theras lof, som i lifstiden wähl och berömligen lefwat, warit thesfore i lifwet älsfede, i hädanfärden begrätne, och efter döden med ömhet och sorgelagan saknade, har warit en plägsed, så wäl lofelig och tillbörlig, som ock i alla werldenes tider brukelig och öfelig. En sådan en mindre skyldig, än lofelig antagen sedwahnna bör ätt mindre af efterwärlden i förgätenhet och straffbar glömsko tä lämnas, när man med swidande hertan och rinnande ögon fölljer till alla Menntskiors allmänna sammelplats, then tyfka grafwen them, som i flera åhren med heder sin grå här kämbat, och för sin grå härs Heders-Chrona genom långlig dygde-öfning förwärfwat sig en priswärd ärfarenhet, och för then gamla åhrligheten och alwarsamma kuffigheten wunnit allas kärlek och trefle. Till följe af sådant, har man funnit sin skyldighet åligga, at för thenna Christeliga och Hederwärda Guds Församling uti korthet utföra, och then i Lifstiden Wäl-Åhrewördige och Högwällärde Herrens och Seniores Herr JOHAN SEBENII, thenna Christeliga Församlingens, för thetta, wälsamma och nit-ålsfande Siåbla- och Kyrcko-Herdes Lefwernes lopp och Historia förtälja; som Hans andeldsa Lekamen nu i dag, jordene, till at där förwaras, skal öfwerantwardas; Man will thesfore för.

förmoda, at Respective och Hedervärda Ledamö-
terna ej låta sig ledo-och mödosampt falla, at sam-
ma berättelse med gunst och tolamod athöra.

Uti Augusti Månad på thet 1656 åhret efter
wår Frälsares Jesu Christi hugneliga Födelse, är
wår Sahl. Döda uti Säby Sockn och Byh af
samma namn hit till werlden af Christeliga och i
sitt stånd Hedervärda Föräldrar födder: Hans Fa-
der war Achtade och Wälsförståndige Mannen An-
ders Jönsson, och Modren Åhrliga och Gudfrucht-
ga Hustru Cathrina Görans Dotter. Nu som in-
gen födes till werlden utan synd och syndafäckar;
ty hafwa Hans Sahl. f. Föräldrar sunnit sin sky-
dighet wara, at med Honom hafwa till then nya
födelsens bad, som sker i thet H. Doppsens Sacra-
ment, och thymedelt låta Honom blifwa en sann
telning i thet lefwande Winträdet Jesu Christo,
och en rätt Ledamot i samma wår Frälsares dyrt-
köpta Församling. När dagarne hos Sonen öf-
fades, och åhren thet tillsade, hafwa Hans f. För-
äldrar anwånt all möjelig flit, at Han uti Guds
sanna kunskap och kannedom, samt ett ärbart och
Gudfruchtigt lefwarne tillbörligen måtte upfostras.
The sunno ock, sig till fågnad och glädje, sin mö-
do och hafda omsorg rikel. belönas; så at the af
then qwicka eld, som the hos Sonen märckte, och
then wackra böjelse, som the till dygden hos Ho-
nom sågo, och Han dagel. å daga lade, höllo
Honom för et ämne, som af Gud till något för-
mer och ädlare, än thetas stånd och wilkor med-
gaf

Ieswernet gjorde wählbemälte Herr Biskop Gezelius Honom så bewägen, at han icke allenast under Hans knappa wilkor Passade Honom hederl. Måns barn at informera; utan ock, till Hans widare understöd, befordrade Honom twenne åtskillige gån-
 gor hos Senaturn Academicum till Kongligt Stipendium. Sedan war Sahl. Döda, 4 åhr, som sades, sina studier sig till nytta wid bemälte Academie idkat, begifwer Han sig i Herrans Namn med oftabemälte Biskop Gezelii recommendation till Biskopen i Westeråhs om befordring, sådan, och anlände så hem till sin Fädernes-ort åhr 1681, och blef strax wid sin hemkomst i Herrans Namn till Präst wigder och af Högwördiga Dom-Capitlet i Westeråhs be-
 hugnad med fullmacht på Sacellanien uti sin födelse-ort Säby. Med hwad flit och trohet Han thår uti 17 åhrs tid sitt Prästa-Embete förwaltade, wittnar nog-
 samt then öma kärlek och stora åhre-betygelse, som Han af sine thår warande Åhörare, så wähl under sitt wistande ibland them, som ock, tå Han tfrån them efter sin Guds Rickelse sitt afsked taga månde, åtnidte. Under then tiden, Han thår war, såsom Hans up-
 wachtning wid Församlingen ej lämnade Honom tid och tillfälle, at söta, som sig borde, sitt hushåld, som Han nu måste anläggga, finner Han wara nödigt at förse sig med en trogen Wän och Hielpartinna; hwar-
 före sedan Han först hos Gud genom bönen anhållit, och hos wederbörande anhörige sökt råd och samtyckande, inträdde Han åhr 1682 första gången i et Christligt Achtenkap med sin längst för thetta Sahl hådan-
 skilda Maka, framl. Kyrckherdens i Barckard, Wål-
 åhre

ährewördige och Högwällärde Herr Märten Lundii
 Kära Dotter, Jungfru Anna Lundia. Och såsom the
 Bägge till Gudsfruchtan, dygd och fromhet altid wo-
 re bendigne, så hafwa the ock städse bemiddt hwarannan
 med mycken lustighet, kärlek och fromhet. Theras
 kärliga sammanlesnads tid warade uti 16 åhr, då the-
 ras Ahtenskap af Gud blifwit wälsignadt med 8 Kära
 barn, 4 Söner nembl. och 4 Döttrar, af hwilka the-
 ras Sahl. Fader sielf sedt sina 3 Söner och 2 Döttrar
 wandra förut till the Himmelska landen, the öfrige
 lefwa ännu, och med tårar sin hulda Faders bortgång
 begråta. Sedan then k. Guden åhr 1698 af sitt allwisa
 råd och försyn hådankallade thenna wär Sahl. Dödas
 första Maka, och altså gaf Honom en swär kalck at ut-
 dricka, lindrade Gud samma hiert-tryckande sorg lik-
 som med en dubbel nåd och wälsignelhe: ty åhret ther
 på följande blef Han först, genom samma sine Guds
 goda hand öfwer sig, af sina Höga Förmån behugnad
 med fullmacht på Pastoratet här i Torshängs Försam-
 ling, thet Han ock wärckel. åhr 1699 uti Walborgsmäs-
 so tiden i Herrans Namn tillträdde; och sedan af
 samma sin goda Gud wälsignad med en from Maka,
 som then förras afgang rikel. årsatte, nembl. framledne
 Kyrckoherdens i thenna Församling Wäl-Ährewördi-
 ge och Högwällärde Herr Anders Hellenii efterlämna-
 de Uacka, then i lifstiden Åhreborna och Dygdesam-
 ma Matronan, H:ö Anna Nohrmoræa, med hwilken
 Sahl. Herr Kyrckoherden i et kärligt ähta ungänge
 lefde tillhammans 2:ne åhr allenast och 7 månader, un-
 der hwilken tid theras Ahtenskap blef af Gud wälsig-
 gnadt med 3 barn 1 Son nembl. och 2:ne Döttrar twil-

singlar, af hwilka Sonen och then ena Dottren, ännu,
 så länge Gud behagar, lefwa; men then andra Dot-
 tren är för sin Sahl. f. Fader längst för thetta i then
 Himmelsta sällheten förutgången. Åhr 1701 täcktes
 thet then f. Gudenom hådanfordra thenna Sahl. Herr
 Kyrkoherdens andra Maka, och lämna Honom altfä
 uti et ensörjande Encklinge tillstånd uti 2:ne åhrs tid,
 hwilket Guds Faderliga behag Sahl. Herr Kyrkoher-
 den altid uptog såsom en tucktan och hiertelig wälne-
 ning; men som Hans widlöftiga hushåld och sinä o-
 myndiga barn nödwändigt fordrade en from och för-
 sichtig Husmoder; altfä efter föregången bön till Gud
 fattade Sal. Herr Kyrkoherden Karl. tanckar till fram-
 ledne Kyrkoherdens i Sundborn Wäl. Åhrewördige
 och Högwällärde Herr Anders Wallmans f. Dotter,
 Dygdesamma Jungfru Anna Wallman, med hwilken
 Han ock åhr 1703 den 11 Octob. Christ. hederl. samman-
 wigdes. Med thenna sin äfwen för thetta Sahl. hå-
 danskilda Maka lefde wår Sahl. Döda uti en rätt tro
 och äckta kärlek tillsammans uti 27 åhr och 4 månader;
 Aektensskapet wällignades af Gud med 8 barn, 4 Sö-
 ner nembl. och 4 Döttrar, af hwilka 1 Son och 2 Döt-
 trar äro för detta sahl. hådanfarne, de andra lefwa,
 och med sorgbundna hiertan gidra sin Sahl. f. Fader
 föllje till grafwen. At med widlöftighet föreställa wår
 Sahl. Dödas beröml. förda Herda-Embete under de
 38 åhren, som Han warit af Gud befallad at söda
 Christi Hjord här i församlingen, håller man aldeles
 för onödigt, hålft Hans Fär och Åhörare sielswa kånt
 Hans flit, nit och trohet uti sylan, och den Sahl.
 Mannen sielf uti sin lifstid aldrig sökte, utan mer ha-
 tade,

tade, all fåfång berömmelse, hafwandes altid thet för en oryggelig grundsats, at thet upbyggeligen och till Christendomens förbättring nyttjande goda, som Han i Christi wingård mände uträtta, endast och allenast Gudi sielfwan borde tillskrifwas. Uti Hans allgemena lefwernes berättelse bör man lika så ej wara widlöftig, ty Hans uprichtiga wandel talar bäst för sig sielf, och hwat och en rättfint, som Honom kändt, lærer kunna tryggat lämna Honom thet wittnesbörd, at Han redeligadt sin werld igenom: Hans förnämsta ändamåhl, så wåhl uti Hans Prästa-Embete, som uti Hans allgemena och enskilda wäsende, war then stora Gudens åhra, Nästans själa-nyttja och förbättring, och sin egen själa-förnjelse och befrielse. I korthet sagt: Han fruchtade sin Gud, tiende sin nästa, och lefde förnjög med sig sielf. Thest kroppss hälsa angående, så war Han af god och stark complexion, hwartill Hans wackra och måttel. håldna Diæt gjorde mycket till saken, at Han ganska sällan war med några sjukdomar behäftad. Hans höga ålderdom gjorde Honom likwål nu på the sidste åhren matt och trötter. Bland annat, hwarföre Han hade at tacka sin Gud, thet Han ock ofta hiertel. gjorde, war, at Han hade sin syn in till sitt yttersta i nästan fullkomligt behåll, så at man billigt om Honom, som thet står om then 120 åhra gamla Mose, kan säga: hans ögon wore intet mörck worden, thet likwål thesse kroppsens lius wid den annalckande ålderdomen hos the flästa plåga aftaga och förmdretras. Sidstl. den 14 April, sedan Han af sängen war upstigen, klagade Han sig swag och matt, och måste altså sängen igen intaga. Sjukdomen ytrade sig sedan i

fråsa, och thet några gånger, starck hefta, svåra sting, bröstsiuka och matthet; hwarunder Sahl. Herr Kyrcfoherden altid underkastade sig then k. Gudens willia, och beredde sig, ju närmare thet led till sidsta stunden, till en salig hadansfärd. Försoningen med sin Gud sökte Han med fullt alfware, och wid then H. Nattwardens begående, then Han med hiertelig längtan begärte, och et dygn, förr än Han asled, anammade, begärte Han några wisfa hiert:örbrande och en rätt synda bättring föreskällanbe böner, sig förelåsas, them Han i sitt wählstånd utur en Christelig Böne-bok sig till siäla-nyttosomoftast sielf läste och begrundade. Under en sådan beredelse till siälens sal. stils måfa ifrån kroppen uthärdade Han sedan tills natten emellan den 2 och 3 sidstl. Maji, då Hans sälla Siäl klockan emellan 1 och 2 wid pass, sedan Hon till Guds åhra, the sinas Förmån, uti Församlings upbyggelse, och Nästansienst och nytta, uti Kroppen uti Ett och 80 åhr på 2 månader och några weckor närhaft sin boning, stilla och sal. hadanskildes, och uti sin Skapares händer, och Siäla-Brudgummens samn och slöte, hemsfördes, hamnade och anlände, och såsom en trogen Skaffare färdt gå in uti sin Herras glädie.

Then k. Guden gifwe oss allom sin H. Andas nåd, at oss här i werlden så slicka, at oss wi alle en gång måtte tijt församlas, ther alla H. Anglar och utwalda Guds barn utan återswändos stungande instämna ett heligt Amen, lof, och åhra, och wishet, och tack, och pris, och kraft, och starckhet, ware wår om Gud ifrån ewighet till ewighet. Amen.

Tacksägelse.

SOs thenna Christeliga Guds Församlings Respektive och Hederwårda Ledamöter, låta Sahl. Herr Kyrcfoherdens qwarlämnade k. Barn och Anhörige ansmäbla sin wårdsamma och skyldiga Tacksägelse, för then gunst, bewågenhet, wålwilja och tienstachtighet, som
sams

Samtel. Ledamöterna behagat betyga wid thenna theras
 Sal. E. Fadens och Swär-Faders Jordefärd och Be-
 grafning. The utfästa sig härmedelst, at hos hwar och
 en efter stånd och wärde willja sin wördsamma och
 skyldiga tjenstredobogenhet å daga läg-
 ga och förklara.

Graf-Skrift

Wid närwarande Begravnings-Act,

Upstald af

C. E. DILLMAN.

Du fräcka wällust träl, som skattar tig för säll,
 När tu med hälsan får mång åhr och tider tälja,
 Hwad ögat kisktigt ser, u'r Enckans skötte wälja,
 Och äga nöjen mång' in til tin lefnads qwäll:

Men achtar icke thet, at själen illa mår.

Ett tilstånd uselt är: Ty wällust gier en söda,
 Som gödder affan wäl: men själen tår til döda,
 Och lefwer så et lif, som slut i grafwen får.

Men then är trefalt säll, som himlens gästwa klår,
 At Heders-Cronan grå med hälsan länge bära,
 Så nyttjar, at han wäl sin ädla själ kan nåbra,
 Och henne i sin kroy hel oförkräncker bår;

At hon sit dyra kall med Urdans wärkan god
 Må til ett and'ligt lif här kunna rättligt sköta,
 Och werdsens lustar mång' med strid och seger möta,
 Samt utt synda-bot fördränka Adams mod.

I Honom tänds et Lif, som här en början nār,
 Som warar med oss här, doch ej i grafwen släckes,
 Men Phoenix nästan likt, uti sin aska wäckes,
 Och i et ewigt lif och sällhet sättias får.

Et

Et Lif, som ligger dolt, fast thet i qwickhet är,
 Thet döls med Christo sielf, til's Han sig låter skåda,
 Då uppenbaras ock wårt dolde lif; och båda
 Hwarandra blifwa lif; som Andan sielfwer lär.

Så har wår Sälla ock fåt njuta Himlens nåd,
 Och til högt ålders måhl i tiden lycklig hunnit,
 Ther wid Han skattat högst, at Han har öfvertunnit
 Sin närmste fiende, och lidtsens öfwerdåd.

At Andan ther til med har lifwat Honom opp,
 Och nya krafter med et andligt sinne gifwit,
 At Han i ålderdom lifsom förnygder blifwit,
 Samt öfwer grafwen sträckt sit fasta lefnads hopp.

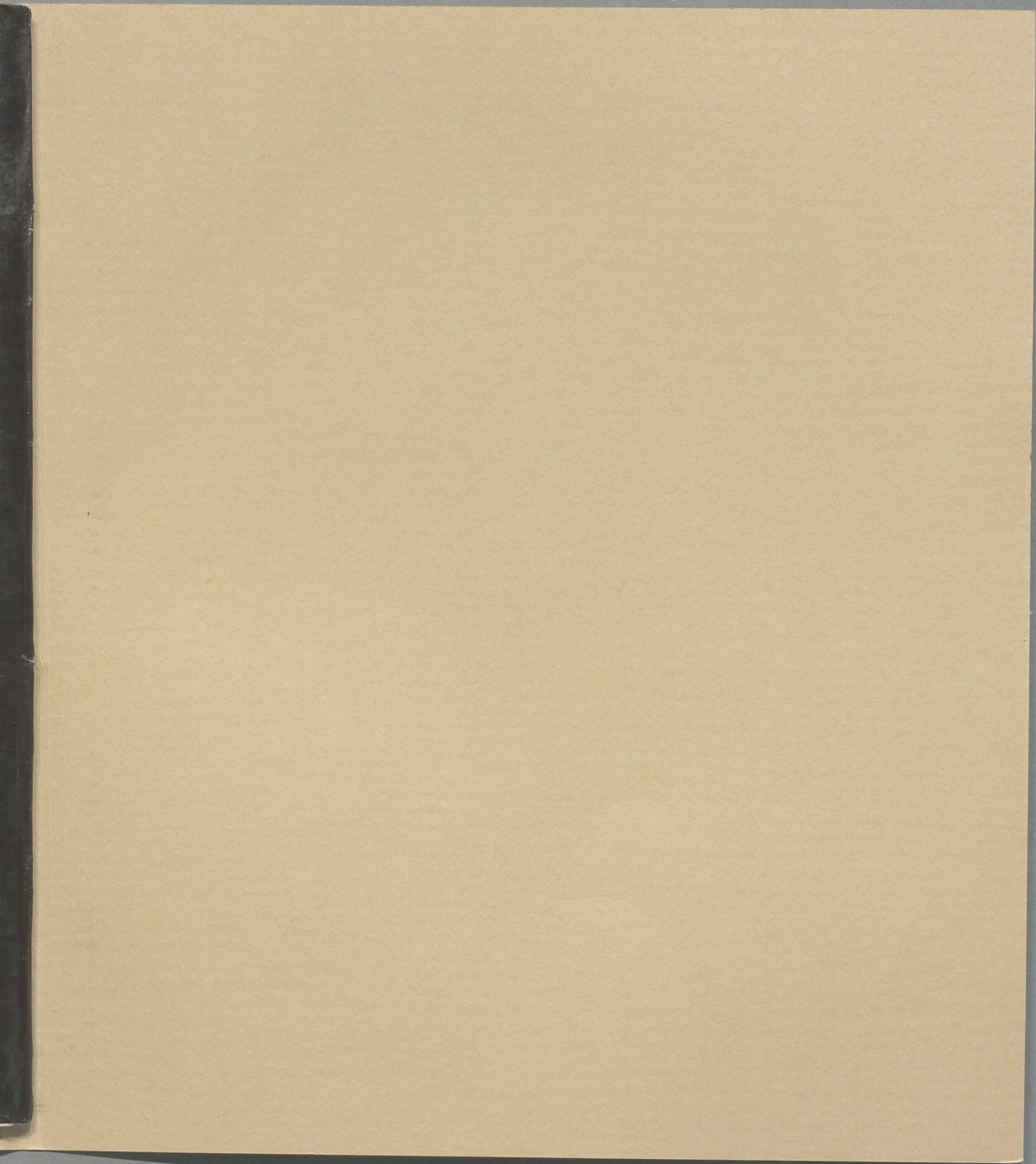
Hans får the lära nog sit witne här om ge,
 Som nu med bruten röst sin Herdas bortgång klaga,
 At the af lefnad Hans ha' kunnat mönster taga,
 Och i Hans omgång klart förnyat wäsend se.

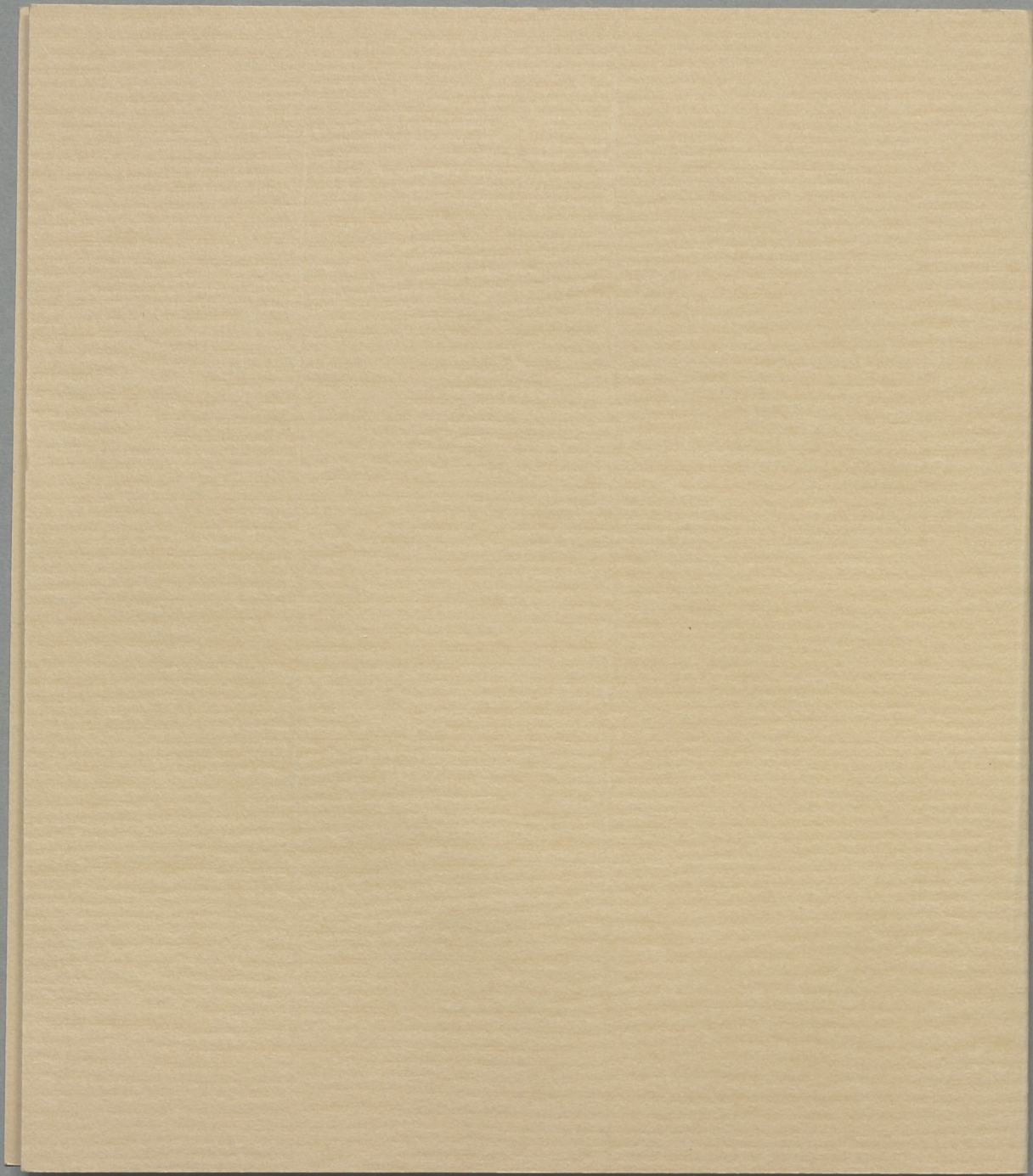
En lefwer Han nu wäl, fast kroppen ligger full,
 Och hwilar askan sin i jordens säkra skidte,
 Men själen sunnit har med Jesu saligt möte,
 Ther hon nu honom får omfamna glädiefull.

Titt lif nu mer ej qwåls, Tin Sol går aldrig ner;
 Tin Måne tappar ej sit sken men ewigt lyser,
 Och Himla-HErren sielf, Tig i sin Himmel byser,
 Samt af sin milba hand en Seger-Erona gier.

Säll, then, med Tig kan gå, sin werd igenom så,
 At lif i lif försåts, ock döden början blifwer
 Til ewigt lif, som Gud af nåde endast gifwer
 Them, som i lefwand' tro från werdsens willor gå.

www.books2ebooks.eu